

KRAJSKÝ ÚŘAD

JIHOČESKÝ KRAJ

Oddělení krajský stavební úřad
U Zimního stadionu 1952/2
370 76 České Budějovice

Naše č. j.: KUJCK 122228/2024
Sp. zn.: OKSU/11549/2024/vipe

Vyřizuje: Petr Vítek
Telefon: 386 720 400

Datum: 15.10.2024

VEŘEJNÁ VYHLÁŠKA

ROZHODNUTÍ

Výroková část:

Krajský úřad Jihočeského kraje, oddělení krajský stavební úřad, jako příslušný správní orgán pověřený podle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, usnesením Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 22. 1. 2024 č. j. MMR-4986/2024-83, které bylo potvrzené rozhodnutím ministra PhDr. Ivana Bartoše, Ph.D., ze dne 16. 5. 2024 č. j. MMR-37625/2024-31 (v právní moci dne 20. 5. 2024), ve vazbě na § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal v odvolacím řízení rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, spis. zn. MMJ/SÚ/4719/2015, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-137, ze dne 29. 8. 2022, kterým byla ve výroku I. podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v příslušném znění, a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v příslušném znění, dodatečně povolena stavba pod označením „*přístavba haly v areálu společnosti M - KOVO s.r.o. v obci Rantířov*“ na pozemku parc. č. 53/47 a pozemku st. 117 v katastrálním území Rantířov. Vedlejší výrokem II. předmětného rozhodnutí pak byly stanoveny podmínky pro umístění a dokončení stavby.

Toto rozhodnutí napadla odvoláním obec Rantířov, se sídlem Rantířov 78, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, v rozsahu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl Krajský úřad Jihočeského kraje, oddělení krajský stavební úřad, takto:

I.) Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok napadeného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, spis. zn. MMJ/SÚ/4719/2015, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-137, ze dne 29. 8. 2022, **mění** takto:

Podmínka pro umístění a dokončení stavby, která je uvedena ve výroku rozhodnutí pod bodem 26., se nahrazuje textem:

26. Stavba bude dokončena v termínu do čtyř měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Do podmínek pro umístění a dokončení stavby se doplňuje podmínka pod bodem 32. následujícího znění:

32. Dokončenou stavbu bude možné v souladu s § 230 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Po dokončení stavby podá stavebník ke stavebnímu úřadu žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí ve smyslu § 232 téhož zákona.

II.) Ve zbytku se rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, spis. zn. MMJ/SÚ/4719/2015, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-137, ze dne 29. 8. 2022, v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu **potvrzuje**.

Účastníkem odvolacího řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu je společnost M – KOVO s.r.o., IČO 25515799, se sídlem Rantířov 143, 588 41 Rantířov, zastupovaná JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčkova 42, 615 00 Brno.

Odůvodnění:

Krajský úřad Jihočeského kraje byl usnesením Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 22. 1. 2024 č. j. MMR-4986/2024-83, které potvrdil ministr PhDr. Ivan Bartoš, Ph.D., rozhodnutím ze dne 16. 5. 2024 č. j. MMR-37625/2024-31 (v právní moci dne 20. 5. 2024), pověřen k projednání a rozhodnutí ve věci odvolání obce Rantířov, se sídlem Rantířov 78, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou, proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 29. 8. 2022, č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-137, sp. zn. MMJ/SÚ/4719/2015. Společně s oznámením nabytí právní moci byl Krajskému úřadu Jihočeského kraje předán i související spisový materiál.

Úvodem je potřebné uvést, že prvoinstanční správní řízení bylo zahájeno před tím, než dne 1. 1. 2024 nabylo účinnosti zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, jímž byl nahrazen zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31.12.2023, proto s ohledem na ustanovení § 334a zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, v němž byla upravena použitelnost tohoto zákona v tzv. přechodném období, a s ohledem na ustanovení § 330 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, se pro tento případ i v odvolacím řízení vycházelo z dosavadního právního předpisu, tj. záměr byl posuzován podle příslušných ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Vzhledem k tomu, že žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 26.10.2015, což je i den zahájení řízení, proto se s ohledem na další přechodná ustanovení vycházelo zvláště ze znění zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinném do 31.12.2017 (dále jen „stavební zákon“), před velkou novelou stavebního zákona a dalších souvisejících zákonů provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., v platném znění.

Průběh řízení před orgánem prvního stupně (stavebním úřadem):

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že Magistrát města Jihlavy, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), obdržel dne 26.10.2015 žádost společnosti M - KOVO s.r.o. o dodatečné povolení stavby pod označením „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“, přičemž pod tuto stavbu byly zařazeny stavební a inženýrské objekty SO.01 Úpravy stávající budovy pro umístění zinkovací linky, SO.02 Neutralizační stanice (zneškodňovací stanice ZS, obsahující i novostavbu přístavby stávající haly), SO.03 Opěrná stěna, IO.04 Úprava stávajících komunikací a IO.05 Nádrž na odpadní vody a sorbční rošty. Z této doby je podstatné rozhodnutí stavebního úřadu č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-39 ze dne 19. 4. 2016, jímž byla stavba obsahující „automatickou linku“ dodatečně povolena. Toto rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby v odvolacím řízení potvrdil Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu, rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017. V souvislosti s tím je však třeba zmínit rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 116/2017 – 346 ze dne 12.10.2017 týkající se předmětného případu, jímž bylo zrušeno předešlé dodatečné povolení na stavbu „Automatická linka alkalického zinkování a černění a zneškodňovací stanice odpadních vod“. V rozsudku byl také vysloven právní názor, dle kterého „v návaznosti na znění ustanovení § 104 odst. 1 písm. k) a § 126 odst. 2 stavebního zákona tak instalace provozní linky tohoto druhu v budově, kde se dlouhodobě žádná linka nenacházela, nepochybně představovala změnu v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení (...) a změnu v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, která je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu“. Podle tohoto rozsudku soudu bylo tudíž v řízení „třeba ověřit dopady záměru na chráněné veřejné zájmy; navíc stavební úpravy pro takovou změnu v užívání stavby, kterými se zasáhlo do nosných konstrukcí, bylo možné povolit toliko po projednání ve stavebním řízení a vydat na ně stavební povolení [§ 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona a contrario]“. Dále je v tomto rozsudku popisován také postup správních orgánů pro daný případ, který by měl vycházet z § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, v němž se v té době stanovovalo, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Tento rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 116/2017 – 346 ze dne 12.10.20217 byl podstatným pro další průběh správních řízení, neboť v něm byl také poměrně podrobně posouzen soulad stavby s územním

plánem obce Rantířov účinným ode dne 11. 1. 2013, dle kterého jsou dotčené pozemky a stavby společnosti M – KOVO s.r.o. zařazeny do stabilizované plochy VD – drobná výroba a řemeslná výroba. Pro tuto plochu jsou v územním plánu stanoveny následující regulativy využití:

Hlavní:

Plochy určené pro drobnou výrobu, malovýrobu a přidruženou výrobu, pro výrobní služby a řemeslnou výrobu.

Přípustné:

Plochy určené pro umístování objektů drobné výroby, slouží k umístování provozoven obvykle s výrobní náplní na bázi kusové či malosériové výroby, blíží se spíše výrobě řemeslnické, navazující sklady a služby, přípustné jsou zařízení obchodu, administrativa a správa, zařízení dopravní a technické infrastruktury a zeleň. Byty správců (pohotovostní byty), hromadné a halové garáže, čerpací stanice pohonných hmot.

Podmíněně přípustné:

Navrhované plochy pro drobnou výrobu situované do kontaktu s plochami bydlení jsou vymezeny jako podmíněně přípustné. V navazujících řízeních bude prokázáno, že celková hluková zátěž na hranici plochy VD nepřekročí hodnoty stanovených limitů hluku pro chráněný venkovní prostor a chráněné venkovní prostory staveb.

Nepřípustné:

Využití pro bydlení v RD nebo bytových domech, sport a tělovýchovu, rekreace, zemědělská výroba. Ostatní činnosti a děje, které nesouvisí s hlavní funkcí plochy".

Podmínky prostorového uspořádání:

U stabilizovaných ploch VD je max. výška staveb stanovena na 8 m. Nové plochy nejsou vymezeny.

Podle právního názoru Krajského soudu v Brně nebylo možné vydat na předmětnou stavbu dodatečné stavební povolení, a to právě pro rozpor s platným a účinným územním plánem obce Rantířov. Dle krajského soudu vlastní realizace (umístění, instalace a provoz) automatické linky alkalického pokovování nepředstavovala jakýsi „pouhý“ doplněk stávající výrobní činnosti či nedílnou součást stávajícího výrobního procesu realizovaného v daném místě společností M – KOVO s.r.o., ale jednalo se o zcela nový prvek a nový výrobní proces, který nově přistoupil ke stávající výrobní činnosti společnosti M – KOVO s.r.o. a který se zásadně kvalitativně odlišoval od stávající výroby a jejího charakteru (výroba kovových výrobků a opracování kovů). Co do plánovaného časového provozu a především co do vlastního technologického postupu a způsobu (chemická výroba na bázi aplikace těžkých kovů oproti dosavadní výrobě spočívající v opracování kovů a zhotovování kovových výrobků) automatická linka také výrazným a zásadním způsobem přesahuje dosavadní rámec a charakter výroby, která v místě existovala v době pořizování územního plánu a kterou územní plán pro tento svůj charakter zařadil do funkční plochy VD – drobná výroba a řemeslná výroba. Jak také Krajský soud v Brně konstatoval, na klíčovou spornou otázku, tzn. jak v tomto konkrétním případě interpretovat územní plán obce Rantířov, je přitom nutno nahlížet optikou toho, jaká výroba, v jakém rozsahu a jakého charakteru v dané funkční ploše existovala v době tvorby a schvalování územního plánu, přičemž v tomto ohledu nelze dospět k jinému závěru, než že provoz linky na galvanizaci kovů by představoval zcela nový výrobní proces (*de facto* novou výrobu), jdoucí výrazně nad rámec stávající výroby (včetně případné lakovny), a tedy výrazně nad rámec mantinelů a regulativů, které pro danou funkční plochu stanoví jako výše popisované přípustné využití územní plán Rantířov. Přistoupení tohoto nového výrobního procesu (této nové výroby) v podobě alkalického zinkování a pokovování pak zjevně nemohlo představovat drobnou výrobní náplň na bázi kusové či malosériové výroby blízké se spíše výrobě řemeslnické, pro kterou je charakteristický vysoký podíl ruční práce, jakož i um a zručnost řemeslníků. Jak vyplývá z přímé citace rozsudku Krajského soudu v Brně, „*tuto podmínku stanovenou územním plánem nenaplní ani vlastní automatizovaný výrobní proces, ani jeho samotná povaha, která je nadto v budoucnu uvažovaná v nepřetržitém provozu. Z tohoto pohledu tedy ani nemůže naplňovat požadavky kusového charakteru*“. Již tehdy proto v souvislosti s možným dodatečným povolením stavby Krajský soud v Brně konstatoval, že „*z výše uvedených důvodů proto krajský soud neshledal, že by v daném případě byly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby, a to pro shledaný rozpor s územně plánovací dokumentací (územním plánem obce R.) ...*“. S těmito závěry Krajského soudu v Brně se pak ztotožnil i Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 25. 7. 2018 č. j. 8 As 264/2017 – 174 zamítl kasační stížnost Krajského úřadu Kraje Vysočina, jenž byl v té době příslušným odvolacím správním orgánem.

V návaznosti na rozsudek č. j. 30 A 116/2017 – 346 společnost M – KOVO s.r.o. podáním ze dne 11. 5. 2018 upravila předmět žádosti o dodatečné povolení stavby, tj. zúžila rozsah projednávaných stavebních objektů pouze na objekty, které nebyly v rozporu s územním plánem obce Rantířov. Z takto zúžené žádosti proto byl vypuštěn záměr „automatické linky alkalického zinkování a černění“ ve stávající hale, ale týkala se již pouze „přístavby haly“, zde specifikované jako stavební objekt SO 01, a dále stavebního objektu SO 02 Opěrná stěna a inženýrského objektu IO 01 Úprava stávajících komunikací. Předložena byla též nová projektová

dokumentace pro dodatečné povolení stavby, autorizovaná Ing. Josefem Mikulášem, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Následně stavební úřad vydal další rozhodnutí ze dne 30. 8. 2018, jímž dodatečně povolil stavbu pod označením „Přístavba haly v areálu společnosti M – KOVO“. I toto rozhodnutí v odvolacím řízení potvrdil Krajský úřad Kraje Vysočina, přičemž v rámci soudního přezkumu bylo jeho rozhodnutí Krajským soudem v Brně zrušeno (viz. rozsudek č. j. 30 A 112/2019 – 52 ze dne 27. 2. 2020). Správním orgánům bylo soudem zvláště vytčeno procesní pochybení, kdy v daném případě nemohl stavební úřad pokračovat v řízení o dodatečném povolení stavby mimo běžící řízení o odstranění stavby (původní řízení o nařízení odstranění stavby, do kterého je stavebním zákonem tzv. vloženo řízení o dodatečném povolení, totiž stavební úřad již předtím zastavil).

Co se týče řešené „automatické linky alkalického zinkování a černění“, přistoupil stavební úřad dle § 129 odst. 2 stavebního zákona z moci úřední k řízení o nařízení jejího odstranění a ukončil jej rozhodnutím ze dne 24.10.2022, jímž nařídil „automatickou linku“ odstranit. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje č. j. KUJCK 99330/2024 ze dne 16. 8. 2024 (v právní moci dne 20. 8. 2024) z části změněno a ve zbytku potvrzeno. Ohledně zbylých stavebních objektů SO 01 přístavba haly, SO 02 opěrná zeď, s nimiž je spojen inženýrský objekt IO 01 úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikací, pokračoval stavební úřad v řízení o žádosti o jejich dodatečné povolení. Současně s tím musel stavební úřad opatřením ze dne 15. 5. 2018 pod č. j. MMJ/SÚ/2848/2016-1-5 zahájit řízení o nařízení odstranění těchto stavebních objektů, aby následně toto řízení usnesením přerušil do doby rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby.

Po opakovaném projednání žádosti stavební úřad vydal rozhodnutí č. j. MMJ/SÚ/4719/2025-137, sp. zn. MMJ/SÚ/4719/2015, ze dne 29. 8. 2022, jímž ve výroku I. dodatečně povolil stavbu pod označením „přístavba haly v areálu společnosti M - KOVO s.r.o. v obci Rantířov“, obsahující objekt SO.01 přístavba zděného objektu (jednopodlažní objekt půdorysné velikosti 15,7m x 9,25m, výšky 6,8m, provozně propojený s objektem na p.st.č. 117 k.ú. Rantířov, za účelem využití manipulačního prostoru výrobků před a po lakování – pro manipulaci s výrobky lakovny, která je součástí stávající haly), dále objekt SO.02 opěrná stěna výšky 4,2m z betonových tvárníc tl. 400 mm s ocelovou výztuží v délce 17m, a IO.01 spočívající v úpravě stávajících zpevněných ploch a komunikací, to vše na pozemcích parc. č. 53/47 a poz. st. 117 v katastrálním území Rantířov. Vedlejším výrokiem II. předmětného rozhodnutí stavební úřad stanovil podmínky pro „umístění a dokončení stavby“ a v závěru rozhodnutí účastníky řízení též poučil o možnostech podání odvolání.

Z účastníků řízení se proti rozhodnutí odvolala obec Rantířov, a to odvoláním ze dne 1. 9. 2022. Splnění požadavků vyplývajících z § 86 odst. 2 správního řádu stavební úřad zajistil opatřením ze dne 6. 10. 2022, v němž ostatní účastníky řízení vyzval k tomu, aby se k podanému odvolání vyjádřili. Této možnosti ale žádný z dalších účastníků nevyužil. Po těchto úkonech bylo podané odvolání spolu se stanoviskem stavebního úřadu ze dne 29.11.2023 předáno dne 5. 12. 2023 Krajskému úřadu Kraje Vysočina k provedení odvolacího řízení.

Nicméně z důvodu, že současná vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Kraje Vysočina se dříve účastnila řízení v téže věci i v prvním stupni, čímž byly dány důvody k jejímu vyloučení z dalšího projednávání a rozhodování, a s tím nebyl na Krajském úřadě Kraje Vysočina ani nikdo jiný způsobilý předmětnou věc projednat a o podaném odvolání rozhodnout, Ministerstvo pro místní rozvoj podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřilo jiný věcně příslušný správní orgán k projednání a rozhodnutí ve věci. Tímto správním orgánem byl na základě usnesení Ministerstva pro místní rozvoj č. j. MMR-4986/2024-83 ze dne 22. 1. 2024 pověřen Krajský úřad Jihočeského kraje. Do usnesení Ministerstva pro místní rozvoj podala rozklad společnost M - KOVO s.r.o., o němž rozhodl tehdejší ministr PhDr. Ivan Bartoš, Ph.D., tak, že svým rozhodnutím č. j. MMR-37625/2024-31 ze dne 16. 5. 2024 rozklad zamítl a usnesení potvrdil, přičemž rozhodnutí ministra nabylo právní moci dne 20. 5. 2024. V souladu s určenými kompetencemi jednotlivých odborů Krajského úřadu Jihočeského kraje pak byla věc předána odboru regionálního rozvoje, územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu, resp. nyní samostatnému oddělení krajský stavební úřad (dále jen „odvolací orgán“).

Posouzení přípustnosti a včasnosti podaného odvolání:

V odvolacím řízení odvolací orgán shledal, že odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. MMJ/SÚ/4719/2015-137, sp. zn. MMJ/SÚ/4719/2015, ze dne 29. 8. 2022, podala osoba ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu, mající postavení účastníka řízení. Pokud se jedná o dodržení odvolací lhůty, která činí 15 dnů ode dne oznámení, resp. obdržení napadeného rozhodnutí, první den této lhůty připadl v případě obce Rantířov na den 15. 9. 2022, což je den následující po dni, kdy ji bylo rozhodnutí prostřednictvím tzv. úřední desky Magistrátu města Jihlavy oznámeno (veřejnou vyhláškou ve smyslu § 25 správního řádu). Písemnost

obsahující odvolání byla však ke stavebnímu úřadu podána již dne 1. 9. 2022, tedy ještě předtím, než nastalo oznámení rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Na tuto situaci tak dopadá poslední věta ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu, dle které *„bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty“*. Na písemnost obsahující odvolání se tudíž dalo nahlížet jako na odvolání, které podala oprávněná osoba a včas, a rozhodnout o něm jedním ze způsobů stanovených v § 90 správního řádu.

Přezkum napadeného rozhodnutí:

Přezkoumání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s platnými právními předpisy provedl odvolací orgán ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. K tomuto ustanovení lze uvést, že v odvolacím, tedy druhostupňovém řízení lze přezkoumávat jen to, co bylo předmětem řízení orgánu prvního stupně, přičemž v plném rozsahu se přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí odvolací orgán přezkoumává v rozsahu námitek uvedených v podaném odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání:

V odvolání obec Rantířov k napadenému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nejprve namítá, že stavební úřad se údajně dopustil chybného postupu, když neprovedl ústní jednání a ohledání na místě stavby. Stavebnímu úřadu je v této věci odvolatelem vytýkáno, že svůj postup zdůvodnil znalostí poměrů staveniště a konáním ohledání na místě dne 18. 1. 2016. Podle mínění odvolatele se totiž od uskutečněného ohledání stavby mohly zásadně změnit podmínky v území. V této souvislosti odvolatel argumentuje též šířeji vymezeným okruhem účastníků řízení a dotčením veřejných zájmů na ochraně veřejného zdraví, životního prostředí, pohody bydlení, dopravy a dalších, z čehož dovozuje, že zde byla potřeba vyšší kontroly orgánů veřejné moci a zajištění práv účastníků řízení.

Odvolací orgán dává odvolateli za pravdu v tom, že v případě řízení o dodatečném povolení stavby je ohledání na místě obligatorní. V § 129 odst. 2 stavebního zákona je přímo stanoveno, že *„v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné“*. Nicméně vzhledem k celkovému průběhu řízení je nucen konstatovat, že k porušení právního předpisu v tomto případě ve výsledku nedošlo a že ze strany stavebního úřadu nebyly porušeny ani požadavky § 3 správního řádu související se zjištěním stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle obsahu spisového materiálu se přímo v rámci tohoto řízení uskutečnilo ohledání na místě dne 18. 1. 2016, na což ostatně poukazoval i Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 30 A 112/2019 – 85 ze dne 27. 2. 2020. Další úkony a postupy stavebního úřadu pak souvisely s pokračováním v řízení a navazovaly právě i na popisované ohledání na místě. Zde odvolací orgán zdůrazňuje, že právní předpis sice stanovil povinnost konání ohledání místa stavby, neuváděl ale, kolikrát má být za dobu trvání řízení uskutečněno anebo po jaké době se má znovu opakovat. Z pohledu dodržení této povinnosti tudíž stačí, je-li takové ohledání provedeno pouze jednou, bez ohledu na to, že z procesních důvodů trvá řízení i několik let, a proto je možné z opakování ohledání, resp. místních šetření upustit. Sám Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 30 A 112/2019 – 85 ze dne 27. 2. 2020 k následným postupům stavebního úřadu v této věci konstatoval, že *„účastníci tak postupem stavebního úřadu nebyli kráceni na svých právech podat námítky a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Upuštění od ústního jednání bylo vysvětleno tím, že jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry na staveništi, na kterém vykonal několik kontrolních prohlídek v rámci stavebního dozoru. Stavební úřad podle soudu nebyl povinen blíže vysvětlovat upuštění od ústního jednání ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona ...“*. Koneckonců k námítce odvolatele se vyjádřil i stavební úřad ve svém stanovisku k předání spisu ze dne 29.11.2023, kde uvedl, že *„místní šetření stavebním úřadem v areálu společnosti M - KOVO byly prováděny průběžně od počátku vedeného řízení, tj. od roku 2015, kdy od této doby bylo provedeno celkem 18 kontrolních prohlídek (místní šetření), poslední 15. 2. 2022, tedy stav staveniště je stavebnímu úřadu opravdu dobře známý a není důvod k novému ohledání“*. S obdobnou námítkou uplatněnou v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby se stavební úřad vypořádal i v napadeném rozhodnutí s tím, že *„stavebně technický stav posuzovaných objektů se v průběhu řízení nezměnil a ani nenastaly změny v okolnostech a podmínkách, umožňujících řízení o dodatečném povolení stavby“*. Mimo to, že stavebnímu úřadu byly dobře známy poměry v území, měl také k dispozici úplnou žádost, doklady a dokumentaci, které poskytovaly dostatečný podklad pro posouzení stavby. Z dokladů založených ve spise vyplývá, že oznámení o konání ohledání na místě dne 18. 1. 2016 bylo doručováno všem účastníkům řízení (veřejnou vyhláškou), jejichž okruh byl s ohledem na rozsah projednávané stavby vymezen a po celou dobu řízení o dodatečném povolení „přístavby haly“ ponechán značně široce, neboť jeho prvotní vymezení vycházelo ze stavu, kdy předmětem řízení byla také automatická linka alkalického zinkování a černění, která však byla následně ze žádosti vyjmuta a projednávaná v samostatně vedeném řízení o jejím

odstranění. Všichni účastníci se mohli řízení aktivně účastnit a být přítomni při ohledání místa stavby dne 18. 1. 2016. Podle přílohy protokolu z ohledání na místě dne 18. 1. 2016, tvořené listinou přítomných (zde je uveden chybně datum 18. 1. 2015), se ohledání osobně účastnil i zástupce obce Rantířov. V rámci postupů stavebního úřadu byli účastníci seznamováni s jednotlivými etapami řízení a měli možnost uplatňovat též případné námítky. Z těchto důvodů nelze přisvědčit ani tvrzení odvolatele o tom, že stavební úřad porušil zásadu rovnosti účastníků vyjádřenou v § 7 správního řádu, když účastníkům neumožnil seznámit se s poměry staveniště.

V další námitce odvolatel obec Rantířov napadá záměr „přístavby haly“ pro rozpor s územním plánem (územní plán obce Rantířov), neboť má být součástí nepovoleného záměru automatické linky alkalického zinkování a černění, přičemž právě automatická linka je v rozporu s územním plánem. Současně má odvolatel za to, že i pokud by se záměr přístavby hodnotil samostatně (bez vazby na automatickou linku zinkování a černění), tak přesto je tento záměr v rozporu s územním plánem, neboť jím jsou za přípustné označovány pouze stavby, haly a sklady navazující na výrobu na bázi kusové či malosériové výroby. V této věci ale odvolatel zmiňuje, že přístavba haly je navázána na sériovou výrobu související se zmiňovanou automatickou linkou, jež je svým charakterem právě v rozporu s podmínkami územního plánu obce Rantířov (nejedná se tak o kusovou a malosériovou výrobu). V této souvislosti se navíc odvolatel odkazuje na odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 12.11.2017, č. j. 30 A 116/2017 – 346, právě v němž byl zcela jednoznačně konstatován rozpor automatické linky s územním plánem obce Rantířov. K tomu pak odvolatel podotýká, že i svou velikostí (15,7 x 9,25 m a výšky 6,8 m) je přístavba v rozporu s podmínkami územního plánu, protože dle mínění odvolatele nelze takovouto přístavbu označit za objekt obvykle spojovaný s výrobní náplní na bázi kusové či malosériové výroby (blížíci se výrobě řemeslnické). Takovýto objekt by byl údajně mnohem menších rozměrů, než je projednávaná přístavba s tím, že charakter výroby společnosti M - KOVO s.r.o. je provedením přístavby významně měněn a rozšiřován. Stavebnímu úřadu je vytykáno, že nezkoumal, jaké haly (o jakých rozměrech) již v dané ploše legálně existují a za jakým účelem jsou užívány, nebo jaký byl faktický charakter výroby před vybudováním přístavby, čímž neprováděl žádná šetření a důkazy k tomu, zda se skutečně nezměnil charakter výroby stavebníka.

K této námitce odvolací orgán připomíná, že samostatně projednávaná žádost společnosti M - KOVO s.r.o. o dodatečné povolení záměru „automatické linky“ byla rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 3. 2022 pravomocně zamítnuta, přičemž právě u záměru „automatické linky“ byl i opakovaně deklarován jeho nesoulad s územně plánovací dokumentací tvořenou územním plánem obce Rantířov. Stavební úřad také rozhodnutím ze dne 24.10.2022 nařídil „automatickou linku“ odstranit, když toto rozhodnutí bylo rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 16. 8. 2024 (v právní moci dne 20. 8. 2024) v části změněno a ve zbytku potvrzeno. Tímto byla otázka „automatické linky“ a její vazby na zde projednávanou přístavbu haly nařízením jejího odstranění vyřešena a nesoulad linky s územním plánem obce Rantířov proto již nemá s projednávanou přístavbou žádnou spojitost. Za spíše subjektivní je pak třeba považovat argumentaci obce Rantířov o tom, že i bez vazby na „automatickou linku“ je přístavba haly sama o sobě v rozporu s územním plánem, a to vzhledem k jejím rozměrům a propojení se stávající výrobou v areálu společnosti M - KOVO s.r.o. Zde totiž odvolací orgán vychází z obsahu žádosti a dalších podkladů, dle kterých bude účelem přístavby rozšíření prostor pro manipulaci s výrobky před a po lakování, prováděném ve stávající lakovně. V podstatě to znamená pouze zvětšení manipulačních prostor pro „odkládání“ výrobků, nikoliv zvětšení kapacity stávající lakovny, která není dodatečně povolovanou přístavbou nijak dotčena. Přístavbou se tak nemění stávající povaha ani rozsah výroby v areálu společnosti M - KOVO s.r.o., založený na výrobě kovových výrobků a opracování kovů. Ani svými rozměry přístavba významně neovlivňuje dosavadní charakter zástavby výrobního areálu, vůči nynějším halám v lokalitě nepředstavuje dominantní prvek, naopak je menší a k těmto ostatním objektům spíše v pozadí.

V rámci svých kompetencí se souladem přístavby s územně plánovací dokumentací zabýval stavební úřad, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že „areál společnosti M - KOVO v místě své existence funguje již několik desetiletí, územním plánem obce Rantířov z roku 2013 s jeho existencí a stávajícím provozem počítá a spolu s dalšími sousedícími dvěma areály tvoří jednotnou oddělenou plochu od zástavby rodinných domů. K tomu přispívá i samotná minulost areálu, který (dle materiálů z okresního archivu) byl zastavovacím plánem navržen již v roce 1959 pro výrobu tvárnic“. Stavební úřad se tudíž v rámci hodnocení možného dodatečného povolení přístavby zabýval také minulostí výrobního areálu a jeho vznikem, k čemuž uvedl, že „od šedesátých let zde pod značkou Okresní průmyslový podnik probíhala strojírenská a zámečnická výroba na jednoduchých obráběcích a tvarovacích strojích (v roce 1963 byla zaznamenána rekonstrukce panelárny pro účely kovovýroby OPP), v roce 1965 byl proveden zápis o investiční výstavbě příjezdové komunikace, dokončené v r. 1965 (dnes veřejná účelová komunikace v majetku obce). Z kupní smlouvy z roku

1991 a odborného posudku z roku 1994 vyplývá, že areál firmy se postupně nezměnil a pokračuje zde strojírenská a zámečnická výroba, posledních deset let zaměřená především na zakázkovou výrobu co do velikosti takových výrobků, které se vyrobí v hale, s kterými se manipuluje také v hale (balení na palety nebo do kontejnerů) a nedochází tak k výrazné dopravní a hlukové zátěži. Některé hotové výrobky se převezou dále do stávající haly (poz.st.č. 117), kde je již od roku 1965 umístěna a 1966 zkolaudována (dle tehdejších předpisů) lakovna. Ta je v současné době průběžně ze strany dotčených orgánů posuzována dle nových předpisů a její vliv byl započítáván do předchozího zjišťovacího řízení“.

Co se týče podmínek územního plánu obce Rantířov, je areál společnosti M - KOVO s.r.o. situován v ploše pro drobnou výrobu (Drobná výroba a řemeslná výroba – VD), avšak i dle konstatování stavebního úřadu není pojem „drobná výroba“ v zákoně ani v územním plánu podrobněji definován. Územní plán však v nastolené koncepci rozvoje území nadále s existencí a fungováním strojírenské výroby v této funkční ploše uvažuje, přičemž do budoucna navíc neomezuje ani rozvoj společnosti M - KOVO s.r.o. v rámci vymezené plochy areálu. Území, ve kterém působí spolu se společností M - KOVO s.r.o. i řada dalších společností, pak územní plán nazývá průmyslovou zónou Rantířova. Podrobně se stavební úřad věnoval v této věci též seznámení s rozsahem a obsahem výroby, která v dané funkční ploše existovala v době tvorby a schvalování územního plánu obce, tedy zjišťoval stav, který zpracovatel a s ním i obec zahrnuli do dané funkční plochy a označili ji za drobnou výrobu. Jak už bylo stavebním úřadem popsáno a doloženo, „strojírenská výroba M - KOVO zajišťuje výrobu drobných kovových výrobků včetně jejich přesného opracování a finální povrchové úpravy. K tomu účelu slouží kromě obráběcích strojů také lakovna, která je nedílnou součástí procesu strojírenské výroby, který zajišťuje firma M - KOVO. Tento rozsah strojírenské výroby tu existoval v době vzniku územního plánu a existuje zde i nyní“. Proto také mohl stavební úřad konstatovat, že nynější strojírenská výroba v prostoru vymezeného areálu společnosti M - KOVO s.r.o. je stabilizovaná a není v rozporu s podmínkami územního plánu obce Rantířov s tím, že posuzovanou přístavbou se do stávajícího areálu neumísťuje žádná další výroba ani se stávající výroba nijak nemění. Přístavbou nedojde ani k navýšení dopravy, neboť kapacita výroby se nemění, nadto v přístavbě nebude instalována žádná technologie, která by byla zdrojem hluku nebo vibrací.

V souvislosti s otázkou souladu stavby s územně plánovací dokumentací je třeba zmínit též fakt, že záměr byl posouzen odborem strategií a územního plánování Magistrátu města Jihlavy, coby orgánem územního plánování, který k němu vydal závazné stanovisko ze dne 27. 3. 2018, byť v tomto konkrétním případě nebyl v pozici dotčeného orgánu. Přesto nelze nezmínit, že i tento orgán, mající odborné kompetence ve vztahu k územně plánovací dokumentaci, shledal, že „předložený záměr respektuje regulativ platného územního plánu obce Rantířov“ s tím, že „platný územní plán Rantířova byl vydán 20.12.2012 a nabyl účinnosti 11. 1. 2013. Vlastní stavba a celý areál M - KOVO jsou umístěny do plochy s rozdílným způsobem využití – Drobná výroba a řemeslná výroba – VD, kde je výroba hlavním využitím. Pozemek se nachází v zastavěném území. U stabilizovaných ploch VD je max. výška staveb stanovena na 8 m, což stavba dodržuje. Záměr dle předložené dokumentace je tedy v souladu s platným územním plánem obce Rantířov“. Nadto se orgán územního plánování zabýval též posouzením záměru z hlediska naplnění cílů a úkolů územního plánování, k čemuž konstatoval, že „pro posouzení vhodnosti zvoleného architektonického řešení nového objektu je podstatné posouzení stávajícího charakteru předmětné lokality, do níž se záměr navrhuje a určení, jaká je v této lokalitě převažující forma zástavby. Přístavba bude součástí průmyslového areálu, kde se již takovéto prvky vyskytují“, tudíž svou hmotou ani architektonickým výrazem nenarušuje charakter zastavěného území. Také na základě těchto skutečností lze proto i ze strany odvolacího orgánu konstatovat, že výsledný dodatečně povolovaný záměr, který se omezil „pouze“ na přístavbu stávající haly ve stávajícím výrobním areálu a přidružené objekty opěrné stěny a úpravy komunikace, není v rozporu s územním plánem obce Rantířov.

Tyto závěry ostatně potvrzuje rovněž rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 112/2019 – 85 ze dne 27. 2. 2020, v němž byla obec Rantířov v pozici žalobkyně a podle kterého byl nesoulad záměru s územním plánem shledán u stavby automatické linky, nikoliv u přístavby. Podle názoru soudu „... stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby správně posuzoval soulad záměru s územně plánovací dokumentací pouze u tří stavebních objektů, mezi které automatická linka alkalického zinkování nebyla zahrnuta. Neobstojí proto argumentace žalobkyně, že dodatečně povolovaná stavba není v souladu s územním plánem. Konkrétní argumentace, proč by některý ze zmiňovaných tří stavebních objektů (přístavba, opěrná stěna a úpravy stávajících zpevněných ploch a komunikace) měl být v rozporu s územním plánem obce Rantířov, žalobkyně v žalobě neuvedla. Její námitka proto není důvodná. Stavebník může získat dodatečné povolení pro tři stavební objekty, pro něž bylo vedeno řízení o dodatečném povolení stavby“.

Přes všechna výše uvedená konstatování má však odvolatel s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.11.2017, č. j. 30 A 116/2017 – 346, za to, že při interpretaci územního plánu má právě obec zvláštní postavení, neboť nejlépe zná mantinely využití svého území, čímž dále dovozuje, že pokud obec namítá nesoulad stavby se svým územním plánem, je třeba námitky obce řádně a podloženě vypořádat. Odvolací orgán nezpochybnuje zvláštní postavení obce, která je ze zákona účastníkem řízení vždy, pokud se projednávalo umístění stavby, viz. § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť jako veřejnoprávní korporace má zájem na tom, aby její území se rozvíjelo podle jejích představ o budoucím rozvoji obce. Tyto představy se právě za účelem umístování a povolování staveb promítají do územního plánu obce, jenž je schvalován zastupitelstvem obce, což je její vrcholný orgán. U konkrétních stavebních záměrů je pak posuzován jejich soulad právě s územním plánem obce, což podle zákona přísluší přímo stavebnímu úřadu, nebo u určených záměrů, ke kterým byla řízení zahájena v období od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2024, záměr posuzoval orgán územního plánování a za tímto účelem vydával závazná stanoviska. Obec proto může v pozici účastníka řízení uplatňovat námitky, v nichž má možnost napadat rozpor záměru se „svým“ územním plánem, výsledné posouzení však bylo v tomto případě na stavebním úřadu, který měl tuto kompetenci stanovenou stavebním zákonem.

Odvolatel obec Rantířov se také domnívá, že bližší podrobnosti o skutečném využívání dodatečně povolovaného objektu nelze zjistit jinak, než ohledáním na místě samém, proto s ohledem na širší souvislosti tohoto případu měl stavební úřad velmi pečlivě zkoumat faktické vztahy umístění a účelu užívání nyní povolovaného záměru. V této věci pak odvolatel stavebnímu úřadu též vytýká, že ten vycházel pouze z tvrzení a dokumentů předložených stavebníkem nepovolené stavby. Oproti této námitce nepovažuje odvolací orgán postup stavebního úřadu za chybný, naopak z průběhu řízení i odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad se navrhovaným využitím projednávané přístavby zabýval a svá zjištění také podrobně popsal. V každém řízení o žádosti, což je i řízení o dodatečném povolení stavby, je nadto z hlediska postupu správního orgánu právním předpisem vyžadováno, aby správní orgán při posuzování žádosti vycházel z jejího obsahu a z podkladů předložených žadatelem. Předmět každého řízení o žádosti, tj. návrhového řízení je vymezen právě žádostí a stavební úřad jí byl vázán, tzn. že posuzoval možnosti dodatečného povolení stavby tak, jak byla v žádosti specifikována a jaké bylo navrženo i její využití. Je proto chybné stavebnímu úřadu vytýkat zrovna to, že v souladu s podstatou návrhového řízení vycházel z podkladů, které stavebník doložil ke své žádosti.

Obcí Rantířov je v odvolání rovněž namítáno, že závazné stanovisko orgánu územního plánování, tj. odboru strategií a územního plánování Magistrátu města Jihlavy ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. MMJ/ÚÚP/6350/2018/2, č. j. MMJ/ÚÚP/36165/2018, o které měl stavební úřad opírat své závěry o souladu přístavby s územním plánem, je neplatné. K tomu poukazuje na § 96b odst. 5 stavebního zákona, dle kterého závazné stanovisko orgánu územního plánování *„platí 2 roky ode dne vydání, nestanoví-li orgán územního plánování v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 3 roky“*. Odvolatel se tak domnívá, že platnost závazného stanoviska nebyla prodloužena a vypršela uplynutím lhůty dle zákona, tudíž ani žádosti stavebníka nelze vyhovět. Jak již ale výše odvolací orgán naznačil, v tomto konkrétním případě, kdy řízení bylo zahájeno původním podáním žádosti dne 26.10.2015, neměl orgán územního plánování (Magistrát města Jihlavy, odbor strategií a územního plánování) postavení dotčeného orgánu příslušného k vydání závazného stanoviska. Tato příslušnost se do stavebního zákona dostala až s § 96b, který byl do stavebního zákona doplněn novelou provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., v účinnosti od 1. 1. 2018. U řízení zahájených před touto novelou tak zůstalo posouzení souladu záměru s podmínkami územně plánovací dokumentace na stavebním úřadu. Proto nebylo podstatné zabývat se pro tento případ platností závazného stanoviska orgánu územního plánování. I přes tuto skutečnost odvolací orgán pro úplnost doplňuje, že v souladu s ustálenými postupy pokud řízení, v němž se závazné stanovisko orgánu územního plánování uplatní, bylo zahájeno ještě za platnosti takového závazného stanoviska, pak závazné stanovisko po dobu vedeného řízení platnosti nepozbývá.

Ve zbylé části odvolání je namítáno, že v rámci řízení nebyla doložena kladná „závazná stanoviska“, přičemž má tímto odvolatel na mysli kladná stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Podle mínění obce Rantířov se pak záměr stavebníka zásadním způsobem dotkne vytíženosti veřejné dopravní a technické infrastruktury, a proto stavebník měl předložit k dodatečnému povolení záměru i vyjádření vlastníka této infrastruktury. Odvolací orgán však v souvislosti s touto námitkou upozorňuje, že odvolatelem jsou zaměňována závazná stanoviska ve smyslu správního řádu za stanoviska nebo vyjádření vlastníků a provozovatelů inženýrských sítí a dopravní a technické infrastruktury. Co se týče závazného stanoviska, to je definováno v § 149 odst. 1 správního řádu a je jím *„úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“*

správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány". Taková závazná stanoviska dotčených orgánů byla v řízení opatřena a jsou jimi např. závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě č. j. KHSV/06072/2018/JI/HP/Baš ze dne 23. 3. 2018, závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Kraje Vysočina, územního odboru Jihlava, č. j. HSJI – 1741-2/JI-2018 ze dne 11. 4. 2018, závazné stanovisko Drážního úřadu, stavební sekce, oblast Plzeň, č. j. DUCR-33053/18/Wm ze dne 7. 6. 20108, nebo závazné stanovisko Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí, coby dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody, č. j. MMJ/OŽP/36874/2018 ze dne 27. 4. 2018. Také byla stavebnímu úřadu doložena potřebná vyjádření vlastníků a provozovatelů dopravní a technické infrastruktury, jejichž seznam je součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně námítky, dle které bude mít záměr vliv na vytíženost veřejné dopravní infrastruktury, odvolací orgán opakovaně uvádí, že svým rozsahem a navrhovaným využitím záměr přístavby „pouze“ doplňuje stávající halu, nebude sloužit k rozšíření výroby, a tudíž s ním nebudou spojeny ani zvýšené nároky na dopravní obslužnost. Vzhledem k tomu tudíž nebylo třeba zkoumat dopravní poměry v okolí areálu společnosti M - KOVO s.r.o. a zabýval se kapacitou přilehlých veřejných komunikací, neboť ta zůstávají stávající a dodatečně povolovaná přístavba je neovlivní.

Podle odvolatele je vadou i neprovedení posouzení vlivů na životní prostředí (EIA) dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ani tzv. „naturové“ posuzování dle zákona č. 114/1992 Sb., zákon o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, tedy že nebyl posouzen vliv na všechny složky životního prostředí – ovzduší, hluk, voda, odpady a půda, vliv na přírodu a krajinu, vliv na soustavu chráněných území Natura 2000 (záměr se nezabývá dopadem provozu na blízkou chráněnou oblast Zaječí skok). Také k této námitce je třeba uvést, že stavební úřad měl k posouzení stavby dostatečné podklady vyžadované právními předpisy, z nichž vyplývá, že v konečné podobě dodatečně povolovaný záměr přístavby nepodléhal posouzení vlivů na životní prostředí (tzv. EIA). V předchozí době byl pouze k původně uvažovanému záměru „automatické linky alkalického zinkování a černění“ vydán Krajským úřadem Kraje Vysočina dne 7. 5. 2015 závěr zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v tehdy platném znění, podle kterého záměr neměl významný vliv na životní prostředí a nebyl proto posuzován dle zákona. Naopak právními předpisy vyžadované posouzení z hlediska ochrany přírody, odpadového hospodářství, nebo z hlediska vodního hospodářství a státní správy lesů, bylo zajištěno Magistrátem města Jihlavy, odborem životního prostředí, vykonávajícím působnost dotčených orgánů na úsecích těchto složek státní správy. Jako nadsazený pak odvolací orgán považuje názor odvolatele, že projednávaná přístavba měla být konkrétně posouzena i ve vztahu k chráněné oblasti nazvané Zaječí skok. Vzhledem k tomu, že chráněné území Zaječí skok je od přístavby haly vzdáleno vzdušnou čarou téměř jeden a půl km, není odvolacímu orgánu zřejmé, jaký by mohla mít tato přístavba o zastavěné ploše cca 145 m² a o navrhovaném vnitřním využití k manipulaci a uchování výrobků z vedlejší stávající lakovny dopad na chráněnou oblast, resp. negativní dopad přístavby na zmiňované území lze i na základě opatřených stanovisek dotčených orgánů jednoznačně vyloučit.

Závěrečnou námitkou odvolání obec Rantířov poukazuje na vady, pro které bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 A 112/2019 - 85, zrušeno předchozí rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 1. 3. 2019 o dodatečném povolení stavby. Tyto vady byly tehdy spatřovány v tom, že stavba byla dodatečně povolena mimo, resp. bez existence souběžně probíhajícího řízení o odstranění stavby (řízení o dodatečné povolení stavby je totiž tzv. vloženo do řízení o nařízení odstranění stavby). Podle obce Rantířov ale tato vada doposud trvá, neboť není vedeno žádné řízení o odstranění nyní řešené stavby, což má zakládat podstatné porušení příslušného ustanovení a vliv na zákonnost celého řízení. Též tato námitka je však lichá, neboť jak se později potvrdilo, řízení o nařízení odstranění stavby „přístavba haly a opěrná zeď“, na které má vazby předmětné řízení o dodatečném povolení stavby, stavební úřad zahájil opatřením ze dne 15. 5. 2018 pod č. j. MMJ/SÚ/2848/2016-1-5 a jak vyplývá z údajů uvedených ve spise, následně toto řízení usnesením přerušil. Ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona pak takové přerušování trvá do doby rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby a projednávaných stavebních objektů. Tyto skutečnosti jsou ostatně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí a i odvolatel měl možnost se s nimi řádně seznámit.

V souvislosti s obsahem odvolání je k řešení záležitosti potřebné připomenout, že prvotním předpokladem k probíhajícímu řízení bylo zjištění stavebního úřadu, že na pozemcích parc. č. st. 117 a parc. č. 53/47 probíhala přístavba haly bez potřebného povolení. Prokazatelně se takto jednalo o stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího. Na základě učiněného zjištění také stavební úřad z moci úřední zahájil, byť s ohledem na vývoj řízení opakovaně, řízení

o odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dále je nutné dodat, že podle tehdejší právní úpravy mohl stavebník nebo vlastník stavby, o níž bylo vedeno řízení o nařízení odstranění, požádat o její dodatečné povolení. Pokud stavebník nebo vlastník stavby takovou žádost podal, jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, musel k ní předložit podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předložil podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V souvislosti s podáním žádosti o dodatečné povolení pak stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o žádosti, v němž zkoumal splnění podmínek dle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) stejného paragrafu dodatečně povolit, pakliže stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. V daném případě společnost M - KOVO s.r.o. o dodatečné povolení stavby dne 26.10.2015 požádala, proto také stavební úřad řízení o nařízení odstranění stavby usnesením přerušoval a vedl řízení o žádosti. Možnost požádat dodatečně o povolení stavby tak předchází právní předpis nevylučoval, ale jak bylo také krajským úřadem již výše poznamenáno, naopak ji za daných okolností přímo předepisoval (dle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad „v oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby“). Zákon tudíž zároveň připouští, že stavba může být za splnění zákonných podmínek i dodatečně povolena.

V režimu řízení o dodatečném povolení stavby nebylo dodatečné povolení stavby podmíněno ani tím, aby stavebník k žádosti doložil souhlas vlastníků sousedních nemovitostí nebo souhlas obce, na jejímž správním území se stavba nachází. Takový souhlas, a to vyznačením na situačním výkres, se vyžadoval pouze pokud bývaly stavby posuzovány ve zjednodušeném režimu územního souhlasu či ohlášení, což ale není tento případ. Vydání souhlasu s dodatečným povolením stavby není podmíněno ani tím, aby účastníci řízení uzavřeli vzájemnou dohodu. Stavební zákon sice umožňoval, aby v případě námitek uplatněných v řízení došlo nejprve k dohodě mezi účastníky řízení, přičemž využití dohody ve správním řízení upřednostňuje i správní řád ve svém § 5, podle kterého „pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci“. K takovému postupu, při němž se účastníci řízení na konkrétním řešení dohodnou, ale musí být splněny věcné předpoklady, a to je například i stav, kdy lze z jednání účastníků dovodit, že dohoda není vyloučena a rovněž, že dohoda může být jedním z věcných výstupů pro rozhodnutí. Dohodou tak nelze řešit například situaci, kdy je prokázání vlastnictví pro další průběh řízení nezbytné, nebo když stavba neodpovídá požadavkům právních předpisů (např. obecným technickým požadavkům) a veřejným zájmům (např. územně plánovací dokumentaci, požadavkům na požární bezpečnost, hygienickým požadavkům, požadavkům na ochranu životního prostředí). I přes případnou dohodu mezi účastníky by tak stavební úřad nemohl povolit stavbu, která je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů anebo závaznými technickými normami. Naopak přípustné je, aby stavební úřad i při nesouhlasu účastníků povolil stavbu, jež jinak neodporuje právním předpisům. Povinností stavebního úřadu totiž není opakovaně vytvářet prostor pro diskuse a trvat na dohodě, zvláště pokud výsledek dohody není pro posouzení věci podstatný. Nadto je třeba zdůraznit, že účel stavby byl posuzován podle navrhovaného stavu v žádosti, tj. jako prostor pro manipulaci s výrobky lakovny, která je součástí stávající haly. Pochybnosti odvolatele o jejím spojení s automatickou linkou alkalického zinkování a černění, která byla v minulosti ve stávající hale provedena také bez potřebného povolení, byly odstraněny tím, že u této automatické linky již bylo pravomocně nařízeno její odstranění.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze shledat, že při jeho vydání vycházel stavební úřad z faktu, že stavba je v souladu s územním plánem, vyhodnotil situaci v území, zabýval se možnými dopady stavby na okolí, přihlédl k charakteru stávajícího výrobního areálu a dle tohoto vyhodnocení proto ověřil, že stavba nebude mít negativní vliv na sousední pozemky a stavby na nich. V otázce přípustnosti umístění dodatečně povolované stavby tak bylo třeba přihlédnout nejprve k faktu, že stávající areál společnosti M - KOVO s.r.o. je s obdobným výrobním zaměřením v místě provozován od 60. let minulého století a přístavba je situována v podstatě uvnitř tohoto areálu, odcloněna od okolní zástavby stávajícími halami a dalšími provozními stavbami. Ostatní stavební objekty zařazené do projednávaného záměru pak pouze doplňují tuto přístavbu o konfiguraci terénu a vyvolanou úpravu okolních ploch (opěrná stěna a úprava komunikace se zpevněnými plochami).

Shrnutí přezkumu souladu napadeného rozhodnutí s právními předpisy:

V rámci provedeného řízení vycházel odvolací orgán z faktu, že projednávaná stavba byla prováděna bez povolení stavebního úřadu. K nápravě tohoto stavu proto sloužilo řízení o dodatečném povolení stavby. Žádost

o dodatečné povolení byla v tomto případě podána a její přílohy předloženy v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, a jelikož se jedná o záměr, který by v řádném povolovacím režimu podléhal režimu umístění stavby a povolení stavby, v tomto rozsahu byly ve výsledku předloženy i předepsané podklady. Je nezbytné poznamenat, že k žádosti byla podána také přehledná projektová dokumentace autorizovaná oprávněnou osobou. Postup stavebního úřadu v řízení byl přiměřený § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona. Bylo zjištěno, že stavební úřad při projednání žádosti dodržel základní zásady a obecné postupy správního řízení vycházející z příslušných ustanovení správního řádu, a také postupy speciálně upravené stavebním zákonem.

Účastníkům bylo zahájení řízení oznámeno a byla jim opakovaně dána možnost seznámit se s podanou žádostí, účastnit se ústního jednání (ohledání namíste stavby) a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, včetně možnosti podání případných námitek. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno postupem stanoveným správním řádem, s náležitostmi určenými v ustanovení § 68 správního řádu, a dle provedených zjištění splňuje též náležitosti uvedené v § 129 odst. 3 stavebního zákona. Odůvodnění pak výroku poskytuje také dostatečnou oporu. Je v něm uvedeno, na základě jakých hledisek byla žádost posouzena, jak byl vymezen okruh účastníků řízení, a reagováno bylo i na námítky uplatněné v řízení. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stavební úřad přezkoumal podanou žádost a připojené podklady z hlediska splnění požadavků dle § 129 odst. 2 a odst. 3 stavebního zákona. Přístavba haly a s ní související stavební objekty (opěrná stěna a úprava komunikace se zpevněnými plochami) nejsou v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a obecnými požadavky na využití území. Tuto skutečnost, posuzovanou ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, ověřil přímo sám stavební úřad a zjištěné skutečnosti popsal v odůvodnění rozhodnutí.

Výsledky přezkumu podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona také dokazují, že stavba byla prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis nezakazuje ani neomezuje. Nelze opomenout ani souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě, zn. KHSV/06072/2018/JI/HP/Baš ze dne 23. 3. 2018, ve kterém uvedený dotčený orgán státní správy na úseku ochrany veřejného zdraví souhlasil s navrhovanou přístavbou za podmínek, převzatých stavebním úřadem do napadeného rozhodnutí. Těmito podmínkami je požadováno, aby před uvedením stavby do trvalého provozu bylo provedeno kontrolní měření hluku z plného provozu celého areálu ve vztahu k nejbližším chráněným prostorům staveb v denní době, a to v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů. Jedná se o běžný požadavek vycházející z právního předpisu. Převzaty do rozhodnutí byly též podmínky ze závazného stanoviska Drážního úřadu, stavební sekce, oblast Plzeň, č. j. DUCR-33053/18/Wm ze dne 7. 6. 2018, které se týkají zajištění bezpečného provozu dráhy. Také další souhlasná stanoviska dotčených orgánů, zvláště pak orgánu na úseku státní správy lesů, orgánu ochrany přírody a orgánu na úseku vodního hospodářství, zajišťují soulad záměru s požadavky zvláštních právních předpisů. Závazná stanoviska a požadavky dotčených orgánů nejsou ve vzájemném rozporu. Záměr je tedy ve shodě i s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů. Ze spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že přímo stavebním úřadem byla stavba posuzována i z dalších hledisek uvedených v § 129 odst. 3 stavebního zákona. Zmínit je nezbytné též požárně bezpečnostní řešení stavby, které bylo ověřeno Hasičským záchranným sborem Kraje Vysočina, jímž bylo k záměru vydáno souhlasné závazné stanovisko č. j. HSJI – 1741-2/JI-2018 ze dne 11. 4. 2018. Právě z těchto podkladů vyplývá, že ani po dokončení stavby nebude např. požárně nebezpečný prostor ze stavby přesahovat na sousední (cizí) pozemky.

Spolu s dodatečným povolením stavby stavební úřad ve vedlejším výroku II. rozhodnutí řádně stanovil podmínky pro umístění a dokončení stavby. Těmito podmínkami je zabezpečeno např. dodržení výše zmiňovaného požadavku Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina, nebo zajištěno, že při stavbě budou dodržena ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, upravující požadavky na provádění staveb, včetně předpisů týkajících se bezpečnosti práce, zejména zákona č. 309/2006 Sb., o bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích. Zároveň je stanovenými podmínkami zabezpečeno, že stavba bude po svém dokončení v souladu s projednanou dokumentací.

Jak z výše uvedeného vyplývá, byly veškeré požadavky na stavbu předmětem posuzování provedeného nejen stavebním úřadem, ale i dotčenými orgány na úseku jejich působnosti. Při navrhování staveb je pak naplnění obecných požadavků na výstavbu, daných stavebním zákonem a jeho prováděcími vyhláškami, a dalších požadavků ze zvláštních právních předpisů zákonnou povinností projektanta podle ustanovení § 159 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Projektant tedy mimo jiné odpovídal za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že účelu sledovanému obecnými požadavky na výstavbu obsaženými v prováděcích vyhláškách ke stavebnímu zákonu, které s umístováním a povolením staveb souvisí, bude v daném případě dosaženo.

Z důvodu změny právních předpisů pak nadto odvolací orgán shledal potřebu doplnění podmínek napadeného rozhodnutí o odkaz na povinnost vyplývající z § 230 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého lze stavbu užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Vzhledem k tomu bude i povinností stavebníka po dokončení stavby požádat u stavebního úřadu o vydání kolaudačního rozhodnutí ve smyslu § 232 téhož zákona. Dále odvolací orgán změnil podmínku uvedenou ve výroku napadeného rozhodnutí pod bodem 26., dle které měl stavebník stavbu dokončit v termínu do 31.12.2022. Avšak vzhledem k tomu, že vydané rozhodnutí bylo na základě podaného odvolání přezkoumáváno v odvolacím řízení, bylo třeba termín upravit tak, aby jej bylo možné reálně dodržet a současně aby odpovídal celkové době k dokončení stavby navržené stavebníkem v žádosti. Tento postup byl možný proto, že změna a doplnění podmínek rozhodnutí byly učiněny zcela ve vazbě na obsah žádosti projednané s účastníky v řízení a na změnu v právních předpisech, tudíž tím nemohlo dojít k újmě na právech účastníků, ani k porušení dvojinstančnosti řízení.

Na základě výsledků přezkoumání provedeného podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu nezjistil krajský úřad žádná pochybení, která by odůvodňovala postup podle § 90 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, podle nichž by si rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost vyžádaly jeho zrušení nebo zrušení jeho části, ani nebyly zjištěny skutečnosti podle § 90 odst. 4 správního řádu, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Namísto toho krajský úřad shledal důvod pro postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy část napadeného rozhodnutí změnil a ve zbytku jej podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Stanovení okruhu účastníků odvolacího řízení:

Pro odvolací řízení, jako řízení navazující na řízení prvního stupně, převzal odvolací orgán okruh účastníků tak, jak jej v územním řízení vymezil stavební úřad, tj. ve smyslu § 85 a § 109 stavebního zákona mezi účastníky zahrnul stavebníka (žadatele o dodatečné povolení stavby), vlastníky sousedních pozemků a staveb, jejichž vlastnické právo může být rozhodnutím o dodatečném povolení stavby přímo dotčeno, osoby s jiným věcným právem. Toto rozhodnutí o odvolání je tudíž jednotlivě doručováno žadateli, coby účastníkovi podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 109 písm. a) stavebního zákona a označenému podle § 27 odst. 1 správního řádu, a dále obci Rantířov, jež je účastníkem podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a současně odvolatelem. Veřejnou vyhláškou je toto rozhodnutí doručováno ostatním účastníkům, jimiž jsou účastníci podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) a f) stavebního zákona. Tito účastníci jsou identifikováni označením pozemků evidovaných v katastru nemovitostí, což odpovídá poslední větě ustanovení § 112 odst. 1 stavebního zákona.

Poučení účastníků:

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Bc. Zbyněk Mladý

vedoucí oddělení krajský stavební úřad

Toto rozhodnutí musí být vyvěšeno nejméně po dobu 15 dnů na úřední desce Krajského úřadu Jihočeského kraje, a dále na úředních deskách Magistrátu města Jihlavy a Obecního úřadu Rantířov. Rovněž tak bude rozhodnutí zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Vyvěšeno dne .....

Sejmuto dne .....

Razítko a podpis orgánu, který potvrzuje vyvěšení a sejmutí opatření.

Doručí se:

Účastníkovi odvolacího řízení, kterému v řízení o dodatečném povolení stavby příslušelo postavení účastníka podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 109 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2023, je toto rozhodnutí doručováno jednotlivě:

- M - KOVO s.r.o., Rantířov č.p. 143, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou,
zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, Bubeníčkova č.p. 502/42, Židenice, 615 00 Brno 15

Účastníkovi odvolacího řízení, kterému v řízení o dodatečném povolení stavby příslušelo postavení účastníka podle § 85 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2023, a současně odvolateli je toto rozhodnutí doručováno jednotlivě:

- Obec Rantířov, Rantířov č.p. 78, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou

Účastníkům odvolacího řízení, které v řízení o dodatečném povolení stavby vymezil stavební úřad jako účastníky podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) a f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2023, je toto rozhodnutí doručováno veřejnou vyhláškou s tím, že odvolací orgán převzal z postupu stavebního úřadu i způsob identifikování těchto účastníků označením pozemků evidovaných v katastru nemovitostí:

- vlastníci pozemkových parcel p.č. 326/1, 53/4, 53/55, 53/101, 51/2, 51/21, 51/20, 51/19, 51/18, 51/17, 51/16, 51/15, 51/3, 53/50, 51/13, 51/12, 51/11, 51/10, 51/9, 51/8, 53/60, 53/61, 53/62, 53/63, 53/64, 53/65, 53/83, 53/66, 53/67, 53/69, 53/70, 53/1, 53/49, 53/40, 53/39, 53/48, 53/38, 53/36, 53/35, 53/34, 53/33, 53/24, 53/25, 53/26, 53/27, 53/28, 53/29, 53/30, 53/31, 53/32, 53/14, 53/12, 53/11, 53/10, 53/9, 53/8, 53/104, 53/7, 53/13, 53/6, 53/68, 53/5, 53/51, 53/52, 56/5, 58/3, 60/19, 60/1, 60/18, 627 v katastrálním území Rantířov, a vlastníci pozemkové parcely p.č. 1758 v katastrálním území Vyskytná nad Jihlavou

- vlastníci stavebních parcel č. 100/2, 100/1, 135, 223, 222/1, 258, 252, 251, 250, 246, 245, 265, 262, 173, 234, 289, 266, 249, 257, 235, 196, 197, 198, 199, 513, 528, 200, 201, 181, 209, 174, 130, 213, 214, 114, 115, 225, 293, 125, 170, 126, 517, 128, 129, 109, 110, 108, 107, 99, 98, 297, 206, 96, 303, 542, 295, 307, 184, 131 v katastrálním území Rantířov

Dále obdrží (se žádostí o zveřejnění na úřední desce po dobu 15 dnů, vyznačení data vyvěšení a sejmutí, vrácení zpět a současně o zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup):

- Magistrát města Jihlavy, kancelář tajemníka, Masarykovo náměstí 97/1, 586 01 Jihlava
- Obecní úřad Rantířov, Rantířov 78, 588 41 Vyskytná nad Jihlavou

Na vědomí:

- Magistrát města Jihlavy, stavební úřad, Masarykovo nám. 1, 586 01 Jihlava